

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4.8.2011 odvolání obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15.3.2011, sp.zn. 6T 78/2010, a rozhodl t a k t o :

Odvolání obžalovaného Nguyen Viet Phu se podle § 256 tr.ř. **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Výše citovaným rozsudkem rozhodl Okresní soud v Hradci Králové tak, že uznal obžalovaného vinným trestným činem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území České republiky podle § 171d odst. 1,2 b) tr. zák. úč. do 31.12.2009 a odsoudil ho k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 1 roku a 6 měsíců. Trestného jednání se dopustil společně s pravomocně odsouzenými [REDAKCE] a [REDAKCE]. Z účasti na skutku byly obžalovány i další dvě osoby, které byly podle § 226 písmeno c) tr.ř. viny zproštěny.

Vina obžalovaného byla shledána v tom, že s v první polovině roku 2007 v úmyslu dosáhnout vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro občana Vietnamské socialistické republiky [REDAKCE], nar. [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] na základě žádosti [REDAKCE] [REDAKCE] po vzájemné předchozí dohodě s obžalovaným [REDAKCE] biologickým [REDAKCE] dítěte [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a obžalovanou [REDAKCE], [REDAKCE] dítěte, obžalovaná [REDAKCE] spolu s [REDAKCE], nar. [REDAKCE] učinili dne [REDAKCE] 2007 na Městském úřadu v [REDAKCE] souhlasné prohlášení [REDAKCE] ve smyslu § 52 odst. 1 zákona o rodině, na základě kterého byl [REDAKCE] zapsán do rodného listu jako [REDAKCE] dítěte, přičemž na základě tohoto prohlášení a dalších dokladů bylo Policií ČR OŘ SCPP Praha, Oddělení cizinecké policie Praha venkov, pracoviště [REDAKCE] dne [REDAKCE] 2008 pod č.j. [REDAKCE] rozhodnuto o tom, že se cizinci [REDAKCE], nar. [REDAKCE] vydává povolení k trvalému pobytu na území České republiky, za účelem sloučení s občanem ČR, přičemž obžalovaný [REDAKCE] měl za zajištění této záležitosti obdržet finanční částku v celkové výši 12.000,- USD,

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce včas odvolání, směřující do viny i do trestu. Opakuje svou obhajobu, kterou podle jeho názoru okresní soud nevyhodnotil správně, když pro uznání viny neměl jednoznačné důkazy, odposlechy považované za usvědčující, byly pořízeny až v roce 2008. Pokud uznání [REDAKCE] k dítěti odsouzené [REDAKCE] bylo fiktivní, nijak se na tom nepodílel, nevěděl nic o případném vztahu odsouzené [REDAKCE] s [REDAKCE] když jmenovaný přijel do ČR z Polska podle jeho názoru legálně. Na matrice při prohlášení [REDAKCE] působil jako tlumočnick [REDAKCE]. Nepodílel se ani na podání žádosti o trvalý pobyt, tam působil advokát z Prahy. Dále odvolatel poukázal na zprošťující výrok v bodě 10) napadeného rozsudku, který podle jeho názoru souvisí se skutkem, kterým byl uznán vinným, což postrádá logiku. U veřejného zasedání navrhl provedení svědeckého výslechu [REDAKCE], který v přípravném řízení vyslechnut nebyl. Navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a z obžaloby zproštěn.

Krajský soud v Hradci Králové ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k těmto závěrům:

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které netrpí žádnými závažnými procesními vadami, pokud by mohly mít vliv na objasnění věci a uplatnění práva obhajoby. Okresní soud provedl řádným způsobem dokazování nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Důkazy pak řádně vyhodnotil zákonným postupem podle § 2 odst. 6 tr.ř. a v odůvodnění své závěry logickým a přesvědčivým způsobem, v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů, zdůvodnil, jak mu ukládá ust. § 125 tr.ř., byť v některých ohledech, zejm. pokud jde o naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty trestného činu, kterým byl obžalovaný uznán vinným, mohlo být odůvodnění podrobnější. Vypořádal se i s obhajobou obžalovaného, která je shodná s obsahem podaného odvolání .

Odvolací soud musí zdůraznit, že je zásadně vázán hodnocením důkazů provedených soudem 1. stupně. Odchýlit se od tohoto hodnocení a skutkového stavu obsaženého v napadeném rozsudku, by mohl pouze za podmínek stanovených zákonem. Do hodnocení důkazů soudem 1. st. by mohl zasáhnout jen v případě, že by vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo neúplné nebo nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění. Takové nedostatky však přezkoumávanému rozsudku vytknout nelze.

Obžalovaný trestné jednání popřel, uvedl, že pouze pomáhal vietnamským občanům s vyřizováním různých záležitostí, neboť česky dobře rozumí. Na uznání [REDAKCE] k dítěti [REDAKCE] se nepodílel, stejně tak se nepodílel na podání žádosti o udělení trvalého pobytu [REDAKCE]. Soud vycházel z provedených důkazů, zejména výpovědí spoluobžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] odborné expertízy k otcovství nezl. [REDAKCE] záznamů odposlechů a důkazů listinných. Obhajobu obžalovaného považoval za vyvrácenou. [REDAKCE] nebyl v průběhu přípravného řízení v ČR zastížen, a proto nebyl vyslechnut.

Krajský soud dokazování ve veřejném zasedání doplnil o výslech tohoto svědka, kterého obhajoba přivedla k soudu. Svědek byl vyslechnut prostřednictvím tlumočnicka, když český jazyk vůbec neovládá a komunikace s ním byla velmi obtížná, nebyl schopen vypovídat souvisle, ale odpovídal jen na otázky a ještě velmi nekonkrétně. V současnosti se zdržuje v Polsku, totožnost prokázal povolením k trv. pobytu v ČR, které je předmětem trestného jednání. Uvedl, že s [REDAKCE] se seznámil v [REDAKCE] a krátce s ní žil v r. 2005, v ČR byl v té době nelegálně, o dítěti se pak dozvěděl v Polsku, měl radost a v r. 2007 přijel uznat [REDAKCE]. Žádost o povolení trv. pobytu podával za přispění nějakého advokáta v Praze, kterému udělil plnou moc k zastupování, obž. [REDAKCE] mu s tím nepomáhal, na úřadě působil jiný tlumočnick, nebyl to obžalovaný [REDAKCE]. Na výživu dítěte neplatí pravidelně, u soudu v ČR kvůli tomu nebyl, [REDAKCE] na tento účel přispěl v r. 2011 jednorázově částkou 10.000 Kč.

Z výslechu svědka [REDAKCE] jednoznačně vyplynulo, že se v ČR před rozhodnutím o udělení trvalého pobytu pohyboval bez platného dokladu, tedy neoprávněně. Nelze přesně zjistit ve které období to bylo, zda již před rokem 2007, kdy přicestoval k uznání [REDAKCE] a podání žádosti. Uznání [REDAKCE] k dítěti – českému občanu a za účelem „sloučení rodiny“ bylo v takové situaci předpokladem k získání povolení k trv. pobytu. Skutečnost, že šlo o fiktivní důvod, vyplynul i z dalšího vývoje situace, kdy k žádnému společnému soužití rodiny nedošlo a nepochybně bylo odbornou expertízou z genetiky prokázáno, že [REDAKCE] dítěte vůbec není.

Je nutno konstatovat, že tato výpověď nepřinesla do hodnocení důkazů v napadeném rozsudku nic nového. Svědek však potvrdil důležitou skutečnost, že obžalovaného ■■■■ znala jeho ■■■■ která s ním byla, jak vyplynulo z odposlechů, prokazatelně v této věci v kontaktu. Osobní účast obžalovaného při úředních úkonech svědka v ČR nebyla nutná, neboť není tlumočnickem zapsaným v řádném seznamu, zastupování advokátem a jeho zplnomocnění ve správním řízení není nic neobvyklého. V tomto směru není odvolací námitka, že věci obžalovaný osobně nevyřizoval na úřadech, relevantní pro jakoukoliv změnu v hodnocení důkazů, provedeném soudem 1. stupně. Podstatným však byla spojitost obžalovaného s osobami ■■■■ a ■■■■ jak bude uvedeno dále.

Trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky pode § 171d odst.1 tr. zák. se dopustí, kdo v úmyslu získat neoprávněný majetkový nebo jiný prospěch, pomáhá jinému k neoprávněnému pobytu na území republiky. Obžalovaný ■■■■ společně s již pravomocně odsouzenými ■■■■ a ■■■■ se měli dopustit tohoto tr. činu též jako členové organizované skupiny pachatelů ve smyslu ust. § 171d odst.2 písmeno b) tr. zák. Pokud jde o naplnění znaku „napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky“, je nutno se zabývat otázkou, kdy je pobyt cizince na území republiky neoprávněný. S ohledem na zájem státu na kontrole osob, překračujících hranice a pobývajících na jeho území, není tento pobyt umožněn bez omezení komukoliv, ale tato oblast je upravena právními předpisy, které tento pobyt určitým osobám povolují nebo upravují podmínky, za nichž může být pobyt povolen rozhodnutím správního orgánu. Zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v době spáchání skutku, předpokládá udělení povolení k trv. pobytu na území ČR rodinnému příslušníku občana (§ 87h odst.1 písm.b cit. zák.). Ačkoliv zákon pro určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů nevyžaduje prokazování skutečného biologického otcovství k dítěti, je více než zřejmé, že počítá s existencí skutečného rodinného vztahu k dítěti, přičemž by se mělo jednat primárně o vztah biologický a emocionální, jehož podstatou je zájem muže na výkonu rodičovské zodpovědnosti k dítěti, se vším, co tento pojem podle zákona o rodině zahrnuje. Smyslem je totiž umožnit osobám spojeným rodinnými vztahy, žít společně. Takový záměr a tedy důvod pro uznání otcovství ■■■■ k nezl. ■■■■ nar. ■■■■ u obou již pravomocně odsouzených biologických rodičů nezl. ■■■■ a rovněž u obž. ■■■■ - odvolatele, evidentně nebyl dán. Okresní soud správně považoval za zcela irrelevantní obhajovací tvrzení obžalovaného o tom, že nevěděl o faktických vztazích účastníků ani o legalitě pobytu ■■■■ v ČR. Občan Vietnamské soc. republiky ■■■■ zdržující se v ČR, jak svědek potvrdil, nelegálně a na nezjištěném dokladu i v Polsku, měl zájem dosáhnout trvalého pobytu na území ČR, což mu umožňovalo následně od ■■■■ 2007 volný pohyb v rámci Schengenského prostoru. Obžalovaný ■■■■ znal jeho ■■■■ která se ve věci dlouhodobě a intenzívně angažovala, jak vyplývá ze zajištěných důkazů, telefonickým kontaktem s obžalovaným ■■■■ i finančně, znal i vhodné osoby spoluobč. ■■■■, kteří s ním převáželi během roku 2007-2008 další osoby vietnamské národnosti v obou směrech přes hranice ČR. Tento kontakt byl pro získání trvalého pobytu ■■■■ nejdůležitější. Jeho vědomost, že nejde o naplnění účelu vyžadovaného povolení, t.j. založení faktického rodinného soužití mezi uvedenými konkrétními osobami, je zcela evidentní a ve prospěch obžalovaného, ji lze posoudit jako naplněnou nejméně v úmyslu eventuálním.(§ 4 písm.b) tr. zák.) , na rozdíl od spoluobč. ■■■■ a ■■■■ u nichž je dán úmysl přímý. „Získání prospěchu“ ve formě finanční odměny byl rovněž prokázán, byť není zřejmé v jaké výši se jednotlivým obžalovaným dostalo. Finanční odměnu ■■■■ obdržela jako tzv. výživné ods. ■■■■ sám obž. ■■■■ potvrdil, že je jmenované předal. Jemu odměnu vyplatila dle záznamů odposlechu telef. hovorů ■■■■ ■■■■. Znaky „organizované skupiny“, která předpokládá sdružení nejméně tří

osob, je u všech tří obžalovaných rovněž naplněn. V jejich jednání a provedení činu lze spatřovat plánovitou činnost, vyznačující se určitou koordinovaností, pachatelé se tak do skupiny včlenili fakticky svým podílem na konečném výsledku trestné činnosti a není vyloučeno, že posouzení činnosti pachatelů jako jednání organizovaná skupiny, nebrání ani okolnost spáchání jednorázového trestného činu.

Nedůvodnou je odvolací námitka, že v bodě 10) zprošťujícího výroku (str.6 napadeného rozsudku) jde o jednání totožné s jednáním, kterým byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným. Při porovnání slovního znění popsaného skutku, je zřejmé, že ve zprošťujícím výroku je popsáno jednání, týkající se organizování nelegálního přechodu hranice [REDAKCE] dne [REDAKCE] 2008, nikoliv jednání směřující k fiktivnímu uznání jeho otcovství k nezl. [REDAKCE] dne [REDAKCE] 2007.

K přezkoumávanému skutku se pak vztahuje zprošťující výrok podle § 226 písmeno c) tr.ř. (str.9-10 výroku) napadeného rozsudku, týkající se obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] kteří byli zproštěni z obžaloby vinící je z podílu na organizačním zajištění fiktivního uznání předmětného [REDAKCE]

Krajský soud musí poukázat i na další důležité skutečnosti, vyplývající z průběhu skutkového děje :

[REDAKCE] podal po uznání [REDAKCE] (rodný list č.l. [REDAKCE]) k dítěti již dne [REDAKCE] 2007 žádost o vízum pro občany EU a jejich rodinné příslušníky (č.l. [REDAKCE]). Dne [REDAKCE] 2007 pak žádost o trvalý pobyt v ČR za účelem sloučení rodiny, doloženou požadovanými listinami, společně s ods. [REDAKCE] (č.l. [REDAKCE]). Po prošetření a zjištěních, že šlo o žádost dokládanou nepravdivými tvrzeními, byla zamítnuta dne [REDAKCE] 2007 (č.l. [REDAKCE]). K odvolání (podanému advokátem Mgr Stehlíkem, AK Praha 1) bylo zamítavé rozhodnutí zrušeno z formálních důvodů (vadný postup správního orgánu při doručování) a znovu pak bylo rozhodnuto dne [REDAKCE] 2008 (č.l. [REDAKCE]) a pobyt povolen. V mezidobí od uznání [REDAKCE] a vydání nového rodného listu nezl. [REDAKCE] do povolení pobytu ani později, evidentně žádné soužití „sloučené rodiny“ neprobíhalo. Uznání [REDAKCE] však ovlivnilo v rodině ods. [REDAKCE] jako vedlejší problém vyplácení sociálních dávek. Orgánem vyplácejícím sociální dávky byla poučena, že musí podat návrh na stanovení výživného proti [REDAKCE] dítěte, což učinila [REDAKCE] 2007. Vystala nutnost opětovného prostřednictvím obž. [REDAKCE] pro zjištění navázání kontaktu s [REDAKCE] což odsouzená [REDAKCE] v podstatě potvrdila. Důvodem nelegálního překročení státní hranice dne [REDAKCE] 2008 pak bylo nejen očekávané kladné rozhodnutí o povolení pobytu v ČR za účelem tzv. „sjednocení rodiny“, které bylo vydáno [REDAKCE] 2008, ale i řešení problému vyživovací povinnosti - návrh podaný ods. [REDAKCE] soudu. Záznamy telefonního provozu pak dokumentují kontakty obžalovaného a jeho aktivní roli v průběhu skutkového děje z této doby, kdy akce s vydáním povolení špěla k závěru.

Obžalovaný [REDAKCE], jak je výše popsáno, podnikl kroky směřující k tomu, aby [REDAKCE] mohl podat příslušnou žádost českým úřadům a získal neoprávněně trvalý pobyt a pro tento účel zjednal též osobu, která učiní fiktivní účelové prohlášení o otcovství. Jeho jednání nelze za této situace posoudit jinak, než jako **tr. čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky dle § 171d/1,2b tr. zák.** Tohoto jednání se dopustil ve spolupachatelství s již pravomocně odsouzenými [REDAKCE] a [REDAKCE] (§ 9/2 tr. zák.) Jejich jednání bylo vedeno společným záměrem a každý z nich se na něm podílel svou rolí. Za tohoto stavu lze uzavřít, že správným skutkovým zjištěním dal nalézací soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci, jak vyplývá z výrokové části rozsudku. Řádně pak odůvodnil okresní soud i užití

trestního zákona účinného v době spáchání tr. činu, neboť trestní zákoník účinný od 1.1.2010 není pro obžalovaného příznivější.

Dostatek důkazů měl okresní soud i pro rozhodování o trestu, posouzení osoby obžalovaného, jeho poměrů a možností nápravy. Uložený druh a výměra trestu odpovídá zákonným kritériím, zejména okolnostem případu i osobě obžalovaného a možnostem jeho nápravy. Zohledňuje i stupeň společenské nebezpečnosti trestného jednání nejen ve vztahu k okolnostem případu a následku, ale i hlediska vztahující se k osobě pachatele. Obžalovaný je osobou formálně zachovalou, od spáchání skutku uplynula již poměrně delší doba a k osobě obžalovaného a jeho chování v tomto období nejsou negativní poznatky. Trest vyměřený ještě v první třetině zákonné trestní sazby v trvání 9 měsíců, podmíněně odložený na přiměřeně krátkou zkušební dobu v trvání 1,5 roku, jak uložil okresní soud, rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný. Bude záležet na dalším chování obžalovaného, aby prokázal, že změny tohoto trestu na trest nepodmíněný není třeba.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání podle § 256 tr.ř., jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný .

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové dne 4.8.2011

JUDr. Jana Chládková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████

